

НИЙ

Ний всички сме деца на майката земя,
но чужда е за нас кърмящата й гръд,
и в шеметния кръг на земния си път,
жадувайки лъчи, угасваме в тъма -
ний, бедните деца на майката земя.

Край нас се вие бич, над нас тежи хомот
и робския закон на жълтия метал;
ний раснем в нищета, ний гаснем сред печал
и ръсим в своя друм сълзи и кървав пот -
ний, бледи смъртници - родени за живот.

А ний сме океан от огнени вълни,
величествен керван към светли висоти;
Чрез нашите сърца вселената тупти,
живота се крепи на раменете ни,
но ний сме океан от стенеци вълни.

На земните блага всевечни сме творци,
а нужда ни души до хладната си гръд.
Под черните крила на дебнешката смърт
привеждаме чела със трънени венци -
ний, вечните творци, ний морните борци.

Но иде ден на съд! Над майката земя
надвисва ураган и в громкия му зов
преплитат се ведно омраза и любов,
а майката земя възсепва се сама,
потъпкала греха, отърсила срама.

Защото в боен ред сред робската тъма
възбунени вълни издигат се със рев,
защото накупя свещеният ни гнев
и неговият вик стозвучно загърмя:
"И ние сме деца на майката земя!"